



„Ewangelizacja jest naturalną konsekwencją i owocem realizacji programu formacyjnego Ruchu a zarazem jedyną weryfikacją i sprawdzianem autentyczności tej formacji.”

(Wnioski końcowe III Krajowej Kongregacji Odpowiedzialnych Ruchu w Niepokalanowie w dn. od 3 do 5 III 1978 r.)

Ewangelizacja, ewangelizować, ewangelizowany ... słowo odmieniane przez osoby i sytuacje. Słowo, któremu towarzyszy często entuzjazm, czasem niepewność, niekiedy lęk. Wielu z nas wyjedzie na rekolekcje podejmując w czasie nich temat czy posługę ewangelizacji. Często w związku z tym pojawiają się pewne mity, lęki, przewartościowania. Nie jest naszym celem, dogłębne studium tematu (tu polecamy pierwszą część podręcznika „Rekolekcje ewangelizacyjne” ks. Blachnickiego lub załączoną lekturę).

Celem ewangelizatora jest głoszenie osoby Jezusa Chrystusa, który jest Dobrą Nowiną – Ewangelią, co prowadzi do ożywienia wiary i chrześcijańskiego świadectwa. Wielu pyta, kiedy mogę ewangelizować bez lęku? Odpowiedź jest dość prosta: wtedy kiedy sam jestem zewangelizowany. Czyli mogę czynić uczniów Jezusa tylko wtedy kiedy sam jestem Jego uczniem. Dlatego chcielibyśmy podzielić się z wami kilkoma myślami związanymi z ewangelizacją. Mamy nadzieję, że zarysowana problematyka, będzie punktem wyjścia do podjęcia owocnej współpracy z Panem w misji czynienia uczniów. Myśli postaramy się uporządkować według możliwych pytań.

„Nie możemy być spokojni, gdy pomyślimy o milionach naszych braci i siostr, tak jak my odkupionych krwią Chrystusa, którzy żyją nieświadomi Bożej miłości”.

(Jan Paweł II, Redemptoris Missio nr 86)

DLACZEGO AKURAT EWANGELIZACJA I Z CZEGO WYNIKA?

1. Ewangelizacja przede wszystkim wynika z nakazu naszego Pana Jezusa Chrystusa:

- „Idźcie na cały świat i głoscie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu!” (Mk 16, 15)
- „Idźcie więc i czyncie uczniów ze wszystkich narodów, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.” (Mt 28, 19)

Słowa Chrystusa powinny być dla nas stałym wezwaniem do głoszenia Ewangelii; jeżeli nasz Pan tak mówi i do tego wzywa to jak możemy nie odpowiedzieć na Jego wezwanie? Ewangelizacja jest konkretnym zadaniem postawionym nam przez Jezusa przed Jego odejściem do Ojca. Możemy powiedzieć za św. Pawłem: "Nie jest dla mnie powodem do chluby to, że głoszę Ewangelię. Świadom jestem ciężącego na mnie obowiązkowi. Biada mi, gdybym nie głosił Ewangelii" (1 Kor 9, 16).

2. Ewangelizacja jest darem od Pana, który otrzymaliśmy wraz z Duchem Świętym. To właśnie Duch uzdalnia nas do korzystania i posługiwania tym darem. Czy zatem godzi się zmarnować ten dar przez nasze lenistwo czy lęk?
3. Każdy człowiek powinien usłyszeć Dobrą Nowinę o Jezusie, gdyż bez Niego jest zgubiony. Jesteśmy zatem odpowiedzialni za życie innych ludzi.
4. Człowiek jest spragniony Miłości, Jezusa, który daje prawdziwe życie: „*Ja Jestem Drogą, Prawdą i Życiem. Nikt nie przychodzi do Ojca inaczej, jak tylko przeze Mnie.*” (J 14, 6) „*Jeżeli nie ogłoszę tego innym, to znaczy że sam nie jestem jeszcze o tym przekonany.*” (ks. F. Blachnicki, Wielki Nakaz Misyjny)

KTO GŁOSI? CZYLI KRÓTKA HISTORIA O POWOŁANIU DO EWANGELIZACJI

Każdy z nas od Chrztu uczestniczy w powołaniu do dawania świadectwa. Otrzymując dary Ducha Świętego podczas Bierzmowania ciąży na nas jeszcze większy obowiązek do głoszenia. Apostołowie w dzień Pięćdziesiątnicy zostali napełnieni Duchem Świętym i zmienili radykalnie życie – stali się nieustraszonymi świadkami. Poszli na cały świat. Dlatego też każdy kto poznał Jezusa osobiście i przyjął moc Ducha powinien GŁOSIĆ. Jeśli najważniejszą sprawą w Twoim życiu było spotkanie Jezusa i chcesz, aby ludzie, którym dobrze zyczysz przeżyli to samo – IDŹ, powiedz im to! *Tylko ten jest w pełni zewangelizowany – kto sam z kolei ewangelizuje.* Nie możemy zapomnieć o roli Ducha Świętego, bo to ON jest sprawcą naszego nowego życia, On daje poznanie prawdy i On też nas posyła.

JAK EWANGELIZOWAĆ?

Gdy mówimy o sposobach ewangelizacji, ludzie zwykle szukają odpowiedzi, które dają kilka bardzo skutecznych technik, lub pragną otrzymać szczegółowy program, łatwy do realizacji krok po kroku. Jednak musimy pamiętać, że treścią ewangelizacji jest osoba żywego Jezusa, dlatego nie chodzi o skupianie się na „cudownych” metodach, ale właśnie na Nim. Nośnikiem Ewangelii jest konkretna osoba (jej bogactwo, talenty), stąd wszystko co czyni człowiek może być nośnikiem Ewangelii. Nowa ewangelizacja to ta sama treść orędzia – natomiast nowe metody, nowy entuzjazm, nowy zapał. Ewangelizacja to nie manipulacja – ewangelizowany ma poznać Prawdę, która wyzwala. Stąd w ewangelizacji nie ma miejsca na ideologię, fanatyzm. Tylko prawdziwy Jezus może dać wolność i szczęście. Ewangelizacja przez głoszenie kerygmatu (dobrej nowiny o Jezusie) zawsze prowadzi ewangelizowanego do podjęcia decyzji o zawierzeniu swojego życia Jezusowi (wiara i nawrócenie).

Ewangelizować uczymy się ewangelizując oraz poszerzając swoje serce przez modlitwę i życie wg Ducha. Pomocą w doskonaleniu „warsztatu” są kursy Szkół Nowej Ewangelizacji, nasze oazowe ORAE (tłumaczone oazowiczu ruszaj aby ewangelizować), przeżywane rekolekcje ewangelizacyjne w parafii (również posługa podczas takich rekolekcji – śpiew, świadectwo, pantomima), warsztaty proponowane przez diakonie ewangelizacji i spotkania we wspólnotach na temat ewangelizacji. Pomocą są również książki, szczególnie te, które powstały na podstawie konkretnego doświadczenia osób zaangażowanych w ewangelizację (polecamy ks. Jarosiewicza, o. Toma Foresta, o. Daniela Ange, Jose H. Prado Floresa). Systematyczna formacja i modlitwa jest również doskonałą szkołą ewangelizowania.

Jak ewangelizował Jezus? - rozmowy, przypowieści, cuda, podróże -> ŻYCIEM i SŁOWEM. Uczmy się od Mistrza! Pan nadal z nami współdziała i potwierdza naukę znakami (Mk 16,20). Kto nie zna Pisma Świętego nie zna Jezusa!

Gdzie mamy ewangelizować? Odpowiedź jest oczywista – tam gdzie nas Bóg pošle (czyli tam gdzie jesteśmy) np. na uczelni, w szkole, w pracy, w rodzinie, w Internecie (np. facebook – możesz pokazać że wiara jest dla ciebie ważna, możesz też dać dobre świadectwo o swoich dobrych pasjach, ale uważaj: możesz też pokazać, że

wiara nie przekłada się na twoje decyzje i styl życia – wtedy możesz stać się antyświadcem. Jedność życia i głoszenia jest ważna – inaczej w ewangelizacji nie jestem świadkiem a jestem ideologiem.

JAKIM JEZYKIEM NALEŻY GŁOSIĆ EWANGELIĘ?

Celem ewangelizacji jest komunikowanie Bożej miłości do człowieka oraz Bożej prawdy o człowieku. Musimy zawsze pamiętać, że celem głoszenia Ewangelii nie jest jej "wygłoszenie", ale umożliwienie czy ułatwienie drugiemu człowiekowi spotkania z Chrystusem. Ewangelizacja, chcąc działać skutecznie, musi przemawiać do człowieka konkretnej epoki, żyjącego w ściśle uwarunkowanym środowisku, a przede wszystkim musi posługiwać się współczesnym, zrozumiałym językiem. Język ewangelizacji musi być językiem miłości. Od strony ludzkiej natomiast musi być to język komunikatywny, czyli: prosty, zrozumiały, taktowny, niosący prawdę. Między ewangelizowanym a ewangelizatorem musi nastąpić „osobowy akt komunikacji” (prawdziwe spotkanie osób): czyli, że ewangelizowany zrozumiał co zakomunikował ewangelizator. Nie bez znaczenia jest zwrócić również uwagę na przekaz niewerbalny.

JAK ROZMAWIAĆ O JEZUSIE?

Czasem brakuje nam gotowości do natychmiastowego dawania świadectwa, a jeśli jest gotowość, to nie raz brakuje ‘warsztatu’, przygotowania merytoryczno-technicznego (w miarę poukładane świadectwo, przemodlone, w każdej chwili zdadne do odświeżenia i zastosowania). Zwłaszcza ‘weteranów’ ewangelizacji czy oazy dotyka przypadłość sklerozy, bardzo trudno nieraz zobaczyć działanie Pana, a jeszcze trudniej przypomnieć sobie to co Pan kiedyś zdziałał. W świadectwach brakuje nieraz KONKRETÓW, im kto starszy, (z reguły) tym więcej ‘teologii’ w świadectwach (pouczania, moralizatorstwa), a ludzie-słuchacze potrzebują konkretów z życia. Warto w DUCHU DZIEKCZYNIĘCIA przypomnieć sobie JAK Pan działa, ILE już zrobił w naszym życiu, jak WIELKICH DZIEŁ dokonał.

Dla wielu ewangelizatorów poważnym problemem jest nawiązanie relacji, podejście do drugiej osoby i rozpoczęcie z nią rozmowy. Trzeba prosić Boga o gotowość wychodzenia i prawdziwą miłość do tych, których chce się przyprowadzić do Jezusa. Rozmowa nie musi się koniecznie skończyć modlitwą o przyjęcie Jezusa jako Pana i Zbawiciela. Ale może pozostać radosne doświadczenie nawiązania nowej znajomości, lub nawet zawiązania trwalszej przyjaźni. Każda sytuacja, w której znajdują się ludzie może być dobrym momentem do ewangelizacji. „Postępujcie mądrze, wykorzystując każdą chwilę sposobną” (por. Kol 4,5-6). Unikaj osądzania innych. Osądzanie tworzy dystans pomiędzy tobą a drugą osobą. Strzeż się uprzedzeń, każdy człowiek jest umiłowany przez Boga i Bóg oczekuje twojej miłości wobec ludzi w każdej sytuacji (Rz 14,4). Strzeż się zarozumiałości i arogancji, w duchu pokory i unizienia się stawiaj innych na pierwszym miejscu (Flp 2,3-4). Każdy człowiek jest w sposób naturalny obdarowany przez Boga. Staraj się odszukać w drugiej osobie te obdarowania, tak abyś mógł ją szczerze podziwiać. Podkreślaj dobre cechy swego rozmówcy (Kol 3,14; Ef 4,29). Bądź czuły na potrzeby drugiej osoby. Przedkładaj potrzeby innych nad swoje. Jeśli nie jesteś pewien potrzeb osoby, spytaj ją: „Czy mogę w jakiś sposób pomóc ci w tej sprawie?” Nasza wiara powinna prowadzić nas do pomocy innym, jeśli to możliwe.

Praktyczna mądrość i rozeznanie są potrzebne do tego, aby wiedzieć, kiedy rozmawiać o Panu. Należy mieć na uwadze to ważne pytanie, które zadawał Jezus: „Czego szukacie?” (J 1,38) Czego poszukuje dana osoba? Jakie oznaki mówią mi, że jest to właściwy czas na mówienie o Jezusie? Bądź wyczulony na komunikację niewerbalną - język ciała. Jeśli osoba wygląda na znudzoną wzdycha lub próbuje mówić o czymś innym, ewangelizator powinien przerwać, posłuchać jej i być może zmienić kierunek rozmowy. Kiedy ludzie dzielą się swoimi potrzebami, oczekują współczucia i zrozumienia. Być może potrzebują modlitwy w konkretnej intencji. Bądź stale gotowy do podzielenia się swoim osobistym świadectwem - tym, co Bóg uczynił w twoim życiu. Przygotuj na piśmie takie świadectwo przed wyjściem na ewangelizację. Jeśli wychodzicie po dwóch,

ważna jest wspólna modlitwa za siebie przed wyjściem. Przed podejściem do rozmówcy, ustalcie kto z was prowadzi rozmowę - w tym czasie druga osoba powinna modlić się.

W głoszeniu Ewangelii nigdy nie jesteśmy sami, jest z nami Ten, który obiecał, że będzie z nami „przez wszystkie dni aż do skończenia świata”. On jest naszym Obrońcą i Doradcą.

„Zrób sobie listę osób, z którymi chcesz się dzielić wiarą, zacznij się modlić za nich i szukaj okazji, aby z nimi rozmawiać, dzielić się z nimi swoją wiarą. Skorzystaj z okazji na uczelni lub w pracy, lub gdziekolwiek. Pamiętaj: jeżeli jesteś oddany Chrystusowi, On może się tobą posłużyć, żeby zmienić nasz świat na lepszy świat”.

(ks. Franciszek Blachnicki)

EWANGELIZACJA W POJEDYNKĘ? NIE! CZYLI ROLA DUCHA ŚWIĘTEGO - O OWOCACH EWANGELIZACJI.

Dla tych, którzy wierzą w Jezusa i są gotowi Go naśladować Jezus ma bardzo szczególny dar: swojego Ducha. To Duch Święty daje nam poznać Jezusa w słowie i jako pierwszy Świadek (J15,26) uzdalnia nas do głoszenia prawdy o Zmartwychwstałym. Nie można ewangelizować inaczej, jak tylko w Duchu Świętym.

Zasadniczą i podstawową sprawą przy pełnieniu Wielkiego Nakazu Misyjnego, który zostawił nam Jezus, jest umiejętność NAPEŁNIANIA się Duchem Świętym! To On jest sprawcą nowego życia w nas, to On daje nam poznanie prawdy, aby to życie w ogóle zacząć. Ewangelizacja jest świadčeniem o Miłości w mocy Bożego Ducha, dlatego fundamentalna jest konieczność współdziałania z Duchem Świętym, bo bez Niego nie możemy wyznać, że Jezus jest Panem. Źródeł i inspiracji w dziele ewangelizacji najlepiej szuka się na modlitwie, w Biblii, ... – czyli przez współdziałanie z Duchem Świętym. Dlatego ks. Blachnicki przestrzega: „skuteczność wszelkiej ewangelizacji zależy od modlitwy, która ja przygotowuje i która jej towarzyszy”. Píše również: „Owoce ewangelizacji zależą na pewno przede wszystkim od Ducha Świętego. Zaufanie Duchowi Świętemu i Jego mocy nie zwalnia nas jednak od wysiłku zrobienia wszystkiego, co dyktuje nam rozum, doświadczenie i nauka w zakresie dobrej organizacji”. Duch Święty obdarza ludzi różnymi charyzmatami.

Duch Święty, który jest z nami: podsuwa słowa, które tylko On może poddać (Duch Święty nauczy was w tej właśnie godzinie, co należy powiedzieć); usposabia serca słuchaczy (techniczne środki ewangelizacji są dobre, ale choćby były absolutnie doskonałe nie zastąpią cichego tchnienia Ducha - również najlepsze przygotowanie głosiciela, nie da wyniku bez Niego); działa w każdym głosicielu, który poddaje się Jego kierownictwu; uzdalnia nas do rozumienia nauki Jezusa i Jego tajemnicy. Opierając się na mocy Bożej nie głosimy samych siebie, lecz Jezusa Ukrzyżowanego (1Kor 2,1n). Duch Święty jest Jedynym, który może nas uzdolnić do głoszenia z mocą! To Jego możemy błagać, żeby pozwolił nam prorokować, żeby pokazał nam coś o sobie, którą ewangelizujemy tak, aby objawiła się MOC JEZUSA, a nie nasze wielomówstwo i wymowność! Serce otwarte na Ducha, słuchające pragnień to cały klucz do dobrej współpracy z Duchem Świętym! Warto w tym miejscu przytoczyć zasady życia w Duchu Świętym:

- **wyznawanie grzechów**, – czyli oczywiście dla nas katolików oznacza to korzystanie z sakramentu pokuty i pojednania przeplatane duchowym oddychaniem.
- **stawianie Chrystusa w centrum swojego życia** – stopniowe oddawanie pod panowanie Jezusa wszystkich sfer naszego życia
- **prowadzenie walki duchowej** – zderzenie ze światem, ciałem i mocami złego! Warto o tym pamiętać w Ewangelizacji, że nie chodzi o sprzeczkę z człowiekiem ewangelizowanym, ale o wyrwanie brata spod panowania zła! Tylu ludzi umiera na naszych oczach, czas wziąć się do roboty!
- **poleganie na wierze**, – czyli odwrotność polegania na emocjach i uczuciach. Wiara musi być oparta na Słowie Bożym!
- **Trwanie w dziękczynieniu** – „W każdym położeniu dziękujcie, taka jest bowiem wola Boża w Jezusie Chrystusie względem was.” (1 Tes 5, 18) **Dziękczynienie i uwielbienie są ukochaną przez Ducha atmosferą!** Jeśli zatruwamy swoje życie i umysł czarnowidztwem, nie bądźmy zdziwieni, że nie do-

świadczamy mocy Ducha! **Nic tak wiary nie umacnia, jak trwanie w dziękczynieniu!** Wtedy zaczynamy myśleć po Bożemu – a myśli Jego nie są myślami naszymi!

Wreszcie Duch Święty buduje i jednoczy Kościół. Stąd wspólnota dla osoby która osobiście spotkała Chrystusa nie jest alternatywą, ale koniecznością, by móc wzrastać i służyć. Wynika to z doświadczenia życia wiary. Jeśli ktoś kiedyś spotkał Jezusa i zmieniło się jego życie nie powinien iść przez życie bez wspólnoty, ponieważ taka sytuacja prowadzi nieuchronnie do utraty wielu darów. Podobnie ma się kwestia ewangelizacji – owocniejsza (i biblijna zarazem) jest ewangelizacja podejmowana przez wspólnotę i osoby zakorzenione we wspólnocie i mające oparcie w jej modlitwy.

Dlaczego nie jesteśmy napełnieni Duchem Świętym? Przeszkodą jest też oczywiście grzech, który owocuje lękiem i smutkiem. Stąd życie w łasce jest niepodważalnym fundamentem radosnej ewangelizacji. Poza tym możliwości są jeszcze dwie – albo brakuje nam wiary, albo wiedzy. Dlatego wołanie „Niech zstąpi Duch Twój i odnowi oblicze ziemi” wsparte pokornym „Przybądź Duchu Święty” jest wielką szkołą ewangelizacji z mocą. Uwielbiając Boga, wzywając Jego królowania – ewangelizujemy. Zatem zanim wyjedziesz na rekolekcje, zanim podejdziesz do kogoś, powiedz: **Niech Jezus będzie uwielbiony! Duchu Święty prowadź!** Trzeba odnowić w sobie DUCHA DZIEKCZYNIENIA, by zobaczyć, że Pan działa, że Pan tyle już zrobił i tyle nadal robi!!!

JAKIE FORMY MOGĄ BYĆ WYKORZYSTYWANE W EWANGELIZACJI?

Ewangelizację należy dostosować do czasu, miejsca, okoliczności, kultury i wieku ludzi. Trafiamy do ludzi przez słowo, obraz, doświadczenie:

PANTOMIMA (rodzaj przedstawienia, w którym aktor nie używa głosu)

- ważna wyrazistość gestów, mimiki, precyzja ruchów;
- ważna odpowiednia muzyka¹;

TEATR

- przedstawienie dynamiczne z elementami przeżyciowymi;
- utożsamienie widza z bohaterem;
- ważny strój, rekwizyty, także muzyka;

HAPPENING (połączenie kilku technik)

TANIEC

- utwór niekoniecznie religijny;
- układ choreograficzny;
- charakterystyczny (i godny) strój;
- warto odchodzić od ogólnie przyjętych skojarzeń (np. grzech – zamiast kolorem czarnym – wyrazić przez połyskujący flakon perfum);

SZTUKA PLASTYCZNA

- „żywy” pomnik – z ludzi i rekwizytów;
- w widocznym miejscu (np. na chodniku, przed kościołem);
- blisko ludzi, ale tak aby nie przeszkadzać (np. nie torować wejścia do kościoła);

KONCERT EWANGELIZACYJNY

¹ Inspiracje do pantomim (filmiki z youtube) znajdują się w e-teczce przy lekturze.

PLAKAT (zachęcający do udziału w wydarzeniu), ULOTKA

- ważny format (jeśli plakat – duży);
- ważna wielkość czcionki, nie za dużo tekstu;
- zrozumiały tekst;
- symbole ogólnie rozpoznawalne i rozumiane;

KOMENTARZ KAPŁANA - to, co robimy, może być wprowadzeniem, podsumowaniem albo wzmocnieniem głoszonej ewangelizacji.

W FORMIE BARDZO WAŻNA JEST TREŚĆ! (np. prawa życia duchowego, kerygmat)

KREATYWNYM JEST KAŻDY Z NAS! Ewangelizacja nie znosi kiczu – zadbajmy o profesjonalizm!

DZIEWIĘĆ POSTAW BARDZO SKUTECZNYCH EWANGELIZATORÓW (WG. O. TOMA FORRESTA)

1. **Pamiętaj, że Bóg cię wybrał i posłał.** Ambasadorzy Chrystusa (2 Kor 5,20) mówią bez wahania i z wielką ufnością, ponieważ powtarzają słowa tego, który mówił z większą mocą niż ktokolwiek inny (por. Łk 4, 32).
2. **Zawsze mów z pokorą.** Ewangelizatorzy nie mogą być pyszni!
3. **Głoś tylko Słowo.** Bóg zesłał orędzie nadprzyrodzonej mądrości, żywe Słowo, przekazywanie tego Słowa, którym jest Jezus, należy do sedna ewangelizacji.
4. **Daj świadectwo o Słowie, które głosisz.** Inaczej mówiąc, mamy czynić coś więcej, niż tylko głosić Dobrą Nowinę. Poprzez radość, która cechuje nasze życie, musimy pokazać światu, jak dobra jest ta nowina. Każdy ewangelizator ma być prawdziwie wierzącym człowiekiem, co znaczy, że musi być tak bardzo przekonany o tym, co mówi, że staje się to prawdą, według której żyje.
5. **Bądź odważny.** Jezus polecił nam wziąć Jego krzyż i Go naśladować, a to oznacza, że zadanie nigdy nie miało być łatwe. Jest to misja, która definitywnie wymaga odwagi.
6. **Polegaj na mocy Ducha Świętego.** Zadanie jest wyraźnie nadprzyrodzone. Zbawienie jest dziełem Bożym, a to oznacza, że tylko Bóg może wykonać to zadanie, posługując się nami tak, jak sam chce, mocą swego Ducha Świętego. To jest takie proste!
7. **Poświęć czas na modlitwę i przygotowanie.** Ewangelizacja jest misją mówienia innym o Bogu. Jak można pełnić tę misję skutecznie i w interesujący sposób, jeśli nie poświęca się czasu na rozmowę z Bogiem? Słowa i zwroty, wzięte z kart Pisma Świętego, mogą niekiedy być skuteczniejsze niż najmądrzejsze rady najlepszego psychologa. Są to słowa samego Boga, które przez modlitwę i rozważanie mogą zagościć na naszych ustach.
8. **Szukaj i oczekuj znaków oraz cudów.** Trzeba, żeby świat zobaczył dobre dzieła, a to oznacza, że Bóg pragnie, abyśmy się nieustannie modlili o znaki i cuda.
9. **Mów radośnie i optymistycznie.** Słowo „Ewangelia” znaczy Dobra Nowina, a zatem jednym z zadań ewangelizatora jest głoszenie tej nowiny jako dobrej nowiny. Ewangelizatorzy zwiastują, że w Jezusie Chrystusie posiadamy najdrogocenniejszą perłę, ukryty skarb o bezcennej wartości. Świat przedstawia religię jako nudną, jako monotonna i pozbawiające nas przyjemności doświadczenie. A jest dokładnie odwrotnie: jest to nasza najpewniejsza droga do pokoju i radości! Jeśli nasze słowa i czyny będą przepełnione optymistyczną nadzieją i radością, jeśli nasza mowa będzie ukazywać szczęście, i jeśli na naszych twarzach ukaże się uśmiech, świat zobaczy, że Jezus jest prawdziwie Dobrą Nowiną.

CECHY UCZNIĄ CHRYSYTA (KS. BLACHNICKI)

1. Uczeń nie dopuszcza do tego, aby zaistniał konflikt zajęć między działalnością dla Pana a jego własnymi troskami. Praca dla Pana staje się jego własną.
2. Nie pyta nieustannie „dlaczego”, gdy Pan od niego czegoś żąda. Nie domaga się ujrzenia całego planu przed przystąpieniem do jego realizacji.
3. Gotów jest odpowiedzieć na wezwanie Pana w każdej chwili, nawet gdy nie został uprzedzony.
4. Wykonuje wszystko, co zostało mu zlecone, bez względu na to, czy zajęcie jest przyjemne czy też nie. Zdaje sobie sprawę z tego, że jego odmowa zmusi Pana do poszukania innego sługi, który może jest zajęty innym zadaniem.
5. Uczeń zadowala się pracą bez ciągłych oznak aprobaty ze strony Pana. Wie, że otrzyma zapłatę w odpowiednim czasie.
6. Wiernie znosi długie okresy czasu, kiedy Pan wydaje się być nieobecny, gdy jego posługa staje się uciążliwa i wzbudza poczucie osamotnienia. Wierzy w słowo Pana. Idzie naprzód, wzmocniony Duchem Pana zamieszkałego w nim.
7. Nie troszczy się zbyt o natychmiastowe efekty swoich wysiłków, ponieważ wie, że owoce to sprawa Pana. *Nic nie znaczy ten, który sieje, ani ten, który podlewa, tylko Ten, który daje wzrost – Bóg (1 Kor 3,7).*
8. Chętnie przyjmuje rozkazy i polecenia innych sług, których Pan ustanowił nad nim. Nie upiera się, aby Pan kierował wszystkie swoje słowa wprost do niego.
9. Nie zniechęca się, gdy Pan go doświadcza. Wie, że wszelkie próby są oznaką miłości. *Bo kogo miłuje Pan, tego karci, chłoscze zaś każdego, którego za syna przyjmuje (Hbr 12,6).*
10. Nie jest zazdrosny z powodu darów i uwagi Pana skierowanych na innych.
11. Gotów jest zmienić swoje funkcje, gdy Pan mu nakaże. Nie kocha bardziej swych zadań niż Pana.
12. Spokojnie i radośnie przyjmuje pochwałę od innych, ponieważ wie, że dobro, które uczynił, zostało dokonane mocą Pana. Słusznie może się radować, przede wszystkim dlatego, że został wybrany przez Pana, oraz dlatego, że odpowiedział „tak” i zbiera za to błogosławieństwo.
13. Nie spodziewa się, że doskonale wykona swoje zadanie. Gdyby tak było, nie potrzebowałby Pana, by go pouczał, kochał, zbawił. Gdy staje się leniwy, niedbały, obojętny lub popada w inne grzechy, może z radością się nawrócić, wiedząc, że jego Pan, a nie on jest Zbawicielem.
14. Uczeń wie, że swojego Mistrza, w odróżnieniu od innych mistrzów, może nazwać bratem lub przyjacielem.
15. Uczeń chętnie kroczy drogą swojego Mistrza – aż do Kalwarii.

KILKA UWAG ODNOŚNIE EWANGELIZACJI.

- Wszyscy w Kościele są zobowiązani do czynnego udziału w ewangelizacji.
- Duch Święty, który jest pierwszym i najważniejszym podmiotem ewangelizacji, daje Kościołowi konkretne drogowskazy.
- Najskuteczniejszą i dlatego dość trudną formą ewangelizacji jest publiczne dawanie świadectwa wiary.
- Podstawą ewangelizacji jest modlitwa. Każda inicjatywa podejmowana w nurcie ewangelizacji powinna być przeniknięta duchem modlitwy.
- Skuteczna ewangelizacja powinna się rozpocząć od autoewangelizacji, a więc od otwarcia się na Ducha Świętego, który zawsze jest u początku wszelkiej misji. Aby owocnie ewangelizować innych, trzeba samemu być zewangelizowanym.
- W ewangelizacji powinno się stosować najbardziej skuteczne metody i sprawdzone środki. Dlatego należy zastosować do ewangelizacji również najnowocześniejsze środki przekazu łącznie z Internetem, telewizją i plakatem. Jednocześnie sposób przepowiadania Ewangelii powinien być zawsze ciekawy, a nawet intrygujący.

- Osoby zaangażowane w ewangelizację powinny się charakteryzować takimi cechami, jak pogoda ducha i radość oraz optymizm, oparty na nadziei chrześcijańskiej, i niezrażanie się trudnościami.
- W ewangelizacji nie ma miejsca na rywalizację. Należy wystrzegać się wszystkiego co prowadzi do pychy tj. „jacy my jesteśmy super a inni są kiepscy”, albo „my się na tym znamy, więc nasza wizja jest najlepsza”. Bóg działa w porządku i jedności – nie przeszkadzajmy naszymi wizjami. Ewangelizacja jest miejscem służby a nie jakkolwiek rozumianej kariery.
- Z działalnością ewangelizacyjną zwraca się Kościół do wszystkich ludzi bez wyjątku.
- Animator Ruchu ma ewangelizować, ma dawać świadectwo, ma być znakiem sprzeciwu. Jego życie ma wskazywać, że pod wpływem Słowa Bożego w spotkaniu z Jezusem dokonała się w nim konkretna przemiana.

MASZ W WAKACJE WOLNĄ CHWILKĘ? SŁOWO O ŚWIADECTWIE:

Wystarczy chwilka, aby ktoś dzięki tobie poznał Jezusa – teoria czy realna możliwość? Oczywiście, że możliwość. Czas wakacji jest pod tym względem idealny. To wymarzony czas składania świadectwa. Wakacje to podobnie jak każdy dzień, czas ewangelizacji. Idźcie i czyńcie uczniów ze wszystkich narodów – czyli nawet wycieczka na Cypr czy do Grecji nie jest powodem, aby się ewangelizacyjnie „lenić” ;) „Wakacjom od Pana Boga” mówimy nie!

Każdy przejazd, wycieczka czy relaks – może komuś dać nadzieję. Koszulka ewangelizacyjna (z jakimś tekstem o Bogu), krzyżyk na szyi, foska, modlitwa, Biblia w plecaku – to nie są nieosiągalne sposoby świadczenia. Świadectwa takiego potrzebują nie tylko ci spotkani przypadkowo, ale i nasi najbliżsi – nie zawieźmy ich [ps. dobrze jest o tym pamiętać na co dzień]. Dziś w wielu miejscach brakuje naszego jasnego przyznania się do tego, że jesteśmy oazowiczami (jeszcze gorzej gdy nie przyznajemy się do naszej wiary). Stąd znak zewnętrzny może być też naszym świadectwem.

Drugim miejscem ewangelizacji będą dla nas rekolekcje oazowe. Na wstępie, pozwólmy się Jezusowi zewangelizować. Co to znaczy? Dać Jemu czas, aby pozwolił nam doświadczyć Swojej miłości. To będzie punkt wyjścia w mówieniu innym o tym, jak dobry jest Pan.

DDE – CZYLI DIECEZJALNA DIAKONIA EWANGELIZACJI

„Nie wyście Mnie wybrali, ale Ja was wybrałem i przeznaczyłem was na to, abyście szli i owoc przynosili, i by owoc wasz trwał” J 15,16.

Jesteśmy grupą ludzi z różnych wspólnot Ruchu Światło-Życie z terenu naszej diecezji. To co nas łączy, to doświadczenie mocy Jezusa, który wyzwala i daje Nowe Życie. Tym osobistym doświadczeniem pragniemy dzielić się z innymi. Działania Diakonii mają na celu przeprowadzanie, wspieranie, promowanie i koordynowanie inicjatyw ewangelizacyjnych. Dlatego, jeśli podejmujecie gdzieś jakieś inicjatywy - poinformujcie nas o nich. Dzięki temu możemy podejmować dzieła w jedności (wspólnocie) i przy wsparciu modlitewnym. Staramy się również podejmować współpracę z diakonią ewangelizacji z diecezji warszawsko-praskiej oraz włączać się w warszawskie inicjatywy ewangelizacyjne.

Jeżeli w Twoim sercu rodzi się pragnienie ewangelizacji i potrzebujesz pomocy w jego realizacji, to możesz zwrócić się o nią właśnie do nas. Możesz też przyłączyć się do nas i głosić Dobrą Nowinę o Jezusie tym, którzy zwątpili lub nie doświadczyli jeszcze Jego Miłości.

Diecezjalna Diakonia Ewangelizacji zaprasza wszystkich, którzy świadcząc chęć posługiwać braciom. Każdy z nas jest powołany, aby *Iść i głosić!* Jak przebić się z **najwspanialszą nowiną świata**? Jak mówić, że życie ma sens, że można być szczęśliwym? Będziemy się tego uczyć. Nie lękajmy się! Nawet jeśli brakuje Wam odwagi - to On jest ponad wszystko i wszystko jest w stanie odmienić!) Każdy jest obdarowany przez Boga, dlatego nie lękaj się używać swoich talentów w służbie Ewangelii. Jesteś nam potrzebny.

CEL i zadania DDE

- Pobudzenie Ruchu w diecezji do Ewangelizacji
- Modlitwa w intencji ewangelizacji
- Koordynacja/organizacja działań ewangelizacyjnych w diecezji, rejonach, wspólnotach
- Szkolenia z warsztatu Ewangelizacji
- Wymiana informacji i doświadczeń z innymi DDE
- Pomoc w powstawaniu i działaniu DE w rejonach i wspólnotach (docelowo DE powinna składać się z odpowiedzialnych diakonii rejonowych i wspólnotowych) – każda diakonia rejonowa czy wspólnotowa powinna wydelegować swojego przedstawiciela do DDE. W każdej RDJ powinien też być przedstawiciel DDE (ew. RDE jeśli jest).
- Współpraca z diec. diakoniami modlitwy i wyzwolenia oraz innymi
- Prowadzenie ORAE

Kto i jak może (i powinien) posługiwać w DDE?

- Osoby po I stopniu Oazy Nowego Życia! Jak?

- Modlitwą
- Świadectwem
- Śpiewem
- Pantomimą
- Organizacją rekolekcji
- Stroną techniczną działalności grupy

Podjęcie diakonii.

Dodatkowo osoby po ONŻ II st. rozeznające swoje miejsce w Ruchu mogą podjąć się współodpowiedzialności za DDE stając się jej członkiem. Posługa diakonii jest odpowiedzią na nakaz misyjny Jezusa: „*Idźcie i nauczajcie wszystkie narody*”.

Zakłada to:

- Odkrywanie i pełnienie woli Ojca – wsłuchiwanie się w Jego wezwanie.
- Osobistą formację członków diakonii i formację ewangelizatorów
- Wspólne spotkania ze Słowem Bożym i wspólną modlitwą.
- Wspólną Eucharystię
- Zapalanie innych do dzieła ewangelizacji
- Dbanie o ten etap formacji jaki obejmuje ewangelizację oraz organizowanie wyjść ewangelizacyjnych.

Co robimy na spotkaniach?

- Modlitwa
- Dzielenie życiem
- Formacja
- Sprawy organizacyjne

Zapraszamy wszystkich do wspierania wszystkich działań diakonii waszą codzienną modlitwą. Dla nas takim szczególnym dniem modlitwy za diakonię i całe dzieło ewangelizacji jest czwartek (szczególnie godz. 20:00,

kiedy w intencji ewangelizacji modlą się wszyscy związani z inicjatywą Przystanku Jezus). Pamiętaj - twoja modlitwa jest nam potrzebna.

Zapraszamy:

- Comiesięczne spotkania formacyjne w ramach DDE (członkostwo po ONŻ II st. – studenci po ONŻ I). Na spotkania diakonii mogą przychodzić wszyscy po ONŻ I st.
- Strona ewangelizacyjna **www.PanemJezus.pl** - Jesteś w zasięgu Jezusa. Zapraszamy do współpracy.
- Ważny jest też przepływ informacji o podejmowanych działaniach ewangelizacyjnych, potrzebach i pomysłach. W tym celu istnieje lista dyskusyjna.
- Na naszej stronie (dde.warszawa.pl) znajdziesz również ciekawe linki dotyczące ewangelizacji, kalendarz wydarzeń ewangelizacyjnych google, scenariusze pantomin.

Ks. Franciszek Blachnicki o ewangelizacji.

Słowo ewangelizacja pochodzi od słów ewangelia, ewangelizować. Wyraz ewangelia pochodzi od greckiego eu-angelion, który znaczy „dobra (radosna) nowina lub wieść, zwiastowanie”.

„Rekolekcje ewangelizacyjne”

Ewangelizacja jest wysiłkiem podjętym w celu dokonania tego jednego zwrotu ducha ad Christum Redemptorem, a wysiłek ten musi być kierowany ku każdemu człowiekowi, ponieważ człowiek - każdy bez wyjątku - został odkupiony przez Chrystusa, ponieważ z człowiekiem - każdym bez wyjątku - Chrystus jest w jakiś sposób zjednoczony.

„Ewangelizacja wg planu ACR”

Ewangelizacja jest głoszeniem Ewangelii, jest świadectwem o Dobrej Nowinie, poza którą nie ma zbawienia.

„Rekolekcje ewangelizacyjne”

Ewangelizacja to jest głoszenie radosnej nowiny o tym, co się stało, co się dokonało przez Chrystusa, co stanowi rzeczywistość historyczną, czyli dokonało się w czasie i przestrzeni, w określonym miejscu, tak jak się dokonują wydarzenia w historii. (...) Ewangelizacja jednak głosi równocześnie rzeczywistość, która się stała i która trwa, i tym się różni na przykład od nauczania historii.

„Została nam powierzona Ewangelia”

Ewangelizacja jest prostym głoszeniem Chrystusa i pozytywnym przedstawianiem Jego miłości.

„Została nam powierzona Ewangelia”

Ewangelizacja powinna być z jednej strony głoszeniem tego, co Bóg uczynił dla człowieka, ale z drugiej strony powinna być wprowadzeniem i zachętą do uczestnictwa w ewangelicznej szkole Chrystusa. Szkoła Chrystusa jest przede wszystkim szkołą miłości.

„Rekolekcje ewangelizacyjne”

Ewangelizacja nie jest sama w sobie czymś zamkniętym, już dokonany, tylko stanowi początek drogi, która prowadzi do stałego życia z Chrystusem przez słowo, sakrament i wspólnotę.

„Została nam powierzona Ewangelia”

Skuteczność wszelkiej ewangelizacji zależy od modlitwy, która ja przygotowuje i która jej towarzyszy.

„Ewangelizacja wg planu ACR”

Dlatego ewangelizacja prowadzi do pewnej rzeczywistości, a nie tylko w świat jakiś idei, pojęć itd.; prowadzi do czegoś, co jest.

„Została nam powierzona Ewangelia”

Owoce ewangelizacji zależą na pewno przede wszystkim od Ducha Świętego. Zaufanie Duchowi Świętemu i Jego mocy nie zwalnia nas jednak od wysiłku zrobienia wszystkiego, co dyktuje nam rozum, doświadczenie i nauka w zakresie dobrej organizacji.

„Ewangelizacja wg planu ACR”

Ewangelizacja zawsze dokonuje się przez słowo i prowadzi do kontaktu ze słowem Bożym. (...) Ewangelizacja przez słowo prowadzi do sakramentów i trwania w życiu sakramentalnym. (...) W końcu ewangelizacja włącza człowieka do wspólnoty wierzących, do Kościoła. (...)

„Została nam powierzona Ewangelia”

Nie można ewangelizować inaczej jak tylko w Duchu Świętym. Ten, który głosi Ewangelię, musi być namaszczoney Duchem Świętym.

„Została nam powierzona Ewangelia”

Ewangelizacja nie może upodobnić się do szkolenia prowadzonego przez organizacje, stowarzyszenia i partie, nie może stać się agitowaniem i intelektualnym przekonywaniem. Do istoty ewangelizacji należy bowiem świadectwo.

„Rekolekcje ewangelizacyjne”

Ewangelizacja przynosi wyzwolenie.

„Została nam powierzona Ewangelia”

Ewangelizacja musi być świadectwem ludzi, którzy spotkali w swoim życiu Jezusa Chrystusa, odczuli Jego moc, zostali przez Niego przemienieni i nawróceni oraz napelnieni mocą Ducha Świętego.

„Rekolekcje ewangelizacyjne”

Ewangelizacja najpierw ukazuje Chrystusa jako tego, który przynosi odpuszczenie grzechów.

„Została nam powierzona Ewangelia”

20 myśli o sposobie ewangelizacji

1. **Bądźcie delikatni.** Jaki rybak rozpoczyna od czyszczenia ryby przed jej złowieniem? Jeśli chodzi o połów ludzi, musimy szczególnie uważać, żeby nie przestraszyć tego, do kogo chcemy się zbliżyć.

2. **Bądźmy cierpliwi!** Ogrodnik z Ewangelii mówi do właściciela drzewa figowego: *Panie, jeszcze na ten rok je pozostaw; ja okopię je i obłożę nawozem; może wyda owoc* (Łk 13, 18-19). Jezus nie posyła nas jako kupców do pertraktacji z klientem, lecz jako siewców.

3. **Zajmujcie się wszystkimi!** Będąc wierni zasadzie pierwszeństwa biednym, nieśmy Chrystusa tym, którzy nic nie mają, ale także tym, którzy posiadają majątek, ale nie posiadają zbawienia!

4. **Angażujcie wszystkich!** W czasie bierzmowania arcybiskup Singapuru powiedział: *Ewangelizatorami są wszyscy, którzy znają Chrystusa. I oni mają ewangelizować tych, którzy Go nie znają.*

5. **Zaczynajcie od najbliższych!** Pewnego dnia ktoś zapytał rektora seminarium o ogrodnika, który pracował u seminarzystów w ogrodzie: *Czy on chodzi na Mszę? Nie wiem – odpowiedział rektor. Czy on jest chrześcijaninem? Nie wiem.* Wtedy rozmówca wykrzyknął: *Jak ksiądz może wychowywać duchownych, jeśli nie zajmuje się wychowaniem tych, którzy pracują dla niego!*

6. **Pokładajcie waszą nadzieję w Bogu.** Problem nie polega na tym, czy my odnaleźliśmy Boga, lecz raczej czy Bóg nas znalazł. To nie Pan Bóg jest zagubiony, lecz my. Dawid zwyciężył Goliata, gdyż odrzucił armię, na którą liczyli inni, i położył całą ufność w Bogu. Co powiedział Goliatowi? *Idę na ciebie w imię Pana Zastępów, Boga wojsk izraelskich, którym urągałeś* (1 Sm 17.45). Bez tej ufności nie mamy szans, żeby zdobyć świat dla Jezusa Chrystusa!

7. **Módlcie się!** Pewien ksiądz, błogosławiąc Najświętszym Sakramentem, poczuł, że dziecko z chóru ciągnie go za sutannę, w momencie gdy z szacunkiem stawiał monstrancję na ołtarzu. Spostrzegł wtedy, że zapomniał włożyć do środka hostię. *Och, powiedział, znowu zapomniałem o jakimś szczególe!* Dla ewangeliza-

torów modlitwa nie jest szczegółem, lecz stanowi serce i duszę ewangelizacji!

8. Niech słowa **Przyjdź, Duchu Święty!** będą waszą stałą modlitwą! Duch Święty jest twórczą mocą Boga, Tym, który tworzy każdą nową rzecz. Oznacza to, że nieustannie jest nam potrzebne nowe Zesłanie Ducha w Kościele, jeżeli chcemy mieć nową ewangelizację. Jezus określił Ducha świętego jako prawdziwe źródło, skąd wytryskują wszystkie myśli i słowa, których potrzebujemy, aby świadczyć o Nim przed sędziami i królami, aż po krańce ziemi. Faktem jest, że nikt, z wyjątkiem Boga samego, nie może mówić o Bogu tak, jak trzeba.

9. **Połączcie wasze wysiłki!** Spotkanie Apostołów w Wieczerniku było pierwszym Zesłaniem Ducha i w ten sposób rozpoczęła się ewangelizacja. Mężczyźni i kobiety, którzy dzielą wysiłek wielkiej wagi, będą też mogli dzielić jedyne doświadczenie: to, że należymy do siebie nawzajem. Oznacza to nową dojrzałość i nowy dynamizm w misji Kościoła (zobacz: J 17, 21).

10. **Pracujcie dla Kościoła!** Jeżeli matka nie żywi swoich dzieci, jeżeli mąż nie wspiera żony, to jakże mogą stanowić rodzinę? Jeżeli nie prowadzimy ewangelizacji, jeżeli nie pracujemy nad energicznym wzrostem Ciała Chrystusa, to jak będziemy stanowić Kościół i Bożą rodzinę? Co robimy, aby zachować żywy Kościół? Kościół powszechny jest tym bardziej żywy, im staje się silniejszy przez ewangelizację (*Ewangelii nuntiandi*, nr 14).

11. **Przygotujcie się!** Gdybym został zaproszony do zrealizowania kilku reportaży w telewizji, potraktowałbym to bardzo poważnie. Pan Bóg posyła nas, abyśmy głosili Dobrą Nowinę na całym świecie! To jest audytorium znacznie większe, niż to, którym dysponuje jakaś sieć telewizyjna. Mamy głosić całemu światu Dobrą Nowinę o narodzinach, śmierci i zmartwychwstaniu Jezusa Chrystusa i dlatego jesteśmy zobowiązani, aby być do tego przygotowani lepiej, niż najlepsi prezenterzy telewizyjni. Nikt nigdy nie był posłany przez kogoś ważniejszego, aby głosić większą nowinę od tej.

12. **Używajcie prostego języka!** Pewien ewangelizator zapytał kogoś w Tajlandii: Bracie, czy znasz Jezusa Chrystusa? Aten, ponieważ nigdy o Nim nie słyszał, odpowiedział: Nie jestem pewien, a gdzie On mieszka? Dla nas, którzy mamy za zadanie

umożliwić innym poznanie Chrystusa, problem polega nie na tym, że mamy wiedzieć, co trzeba głosić i jak się to mówi. Problem nie polega na głoszeniu, ale na naśladowaniu Jezusa Chrystusa! Mamy uczyć się Jego sposobu postępowania i rozumowania. Zauważcie, jak stopniowo tłumaczył On zbawienie dwóm uczniom na drodze do Emaus. Zaczynajcie od początku, mówcie jasno, konkretnie, tak jak jest to powiedziane w Biblii; i bądźcie przy tym pokorni!

13. Łączcie wszystkie elementy! Jeśli jedynie będziemy cytować słowo, ludzie mogą się znudzić. Jeśli przejawiamy zbyt wiele wrażliwości i emocji, łatwo możemy stracić kontrolę nad tym, o czym mówimy. Jeśli jednak głosimy słowo z mocą Ducha Świętego, wówczas zaczyna się dla nas i dla innych duchowy wzrost i dojrzewanie.

14. Róbcie wszystko! Bądźcie jednocześnie aktywni i kontemplujący! Bądźcie ludźmi modlitwy i apostołstwa! Wyjść z siebie, żeby zdobyć świat dla Jezusa Chrystusa, to czyste szaleństwo, gdyby nie szło się najpierw do samego Chrystusa przez modlitwę i naukę. Jeśli nie wychodzi się z samego siebie, żeby nieść Go innym, to spotkanie z Chrystusem jest jałowe. Dobre uczynki bez modlitwy są pychą, a wiara bez uczynków jest martwa.

15. Bądźcie przekonani o znaczeniu ewangelizacji! Dobra Nowina oznacza świadomość, że tylko Jezus Chrystus jest Panem. Nie wszyscy ją mają. Na początku lat dziewięćdziesiątych naszego stulecia w ponad pięćdziesięciu państwach świata toczyła się wojna. W wielu miejscach świata ludzie jeszcze nie usłyszeli, nie zrozumieli i nie wchłonęli orędzia Chrystusa i Jego misji pokoju przez przebaczenie i pojednanie. Ogromna część ludzkości żyje w nędzy. Nieliczni są też ci, którzy stosują przykazanie: *Kochaj bliźniego swego, jak siebie samego.*

16. Bądźcie zdecydowani! W przeszłości dobra nowina o zwycięstwie wojskowym głoszona była przez heroldów, których historia unieśmiertelniła za ich poświęcenie i odwagę (taka jest geneza biegu maratońskiego). Płonąc z chęci przyniesienia nowiny jak najprędzej, posłaniec biegł aż do wyczerpania i śmierci ze zmęczenia. Dla ewangelizacji takimi heroldami są ewangelizatorzy. Dobra Nowina o zwycięstwie Chrystusa nad grzechem i śmiercią wymaga od każdego z nas jeszcze większej determinacji, a kiedy zajdzie taka potrzeba, nawet ofiary życia.

17. Bądźcie odważni! Młodzi ewangelizatorzy na Hawajach ślubują, że będą się starali robić wszystko jak najlepiej, a Bogu zostawiają resztę. Pewna młoda dziewczyna dodaje do tego: *Zdarza się niekiedy, że trafiacie na zamknięte drzwi. Powinniście wtedy iść za przykładem Jezusa i pokonać je bez wahania!*

18. Oczekujcie na Krzyż! Powinniśmy naśladować Maryję, Gwiazdę Ewangelizacji. Ona była lepszym świadkiem niż wielu Apostołów, gdy stała wraz z Janem pod Krzyżem, przyjmując i przeżywając każdą chwilę i każde cierpienie podczas Męki swego Syna dla nas.

19. Nie czekajcie! Zbyt wielu jest na świecie ludzi jutra. Jezus był jeszcze małym chłopcem, kiedy rodzice znaleźli Go, gdy nauczał w świątyni. Tłumaczył się, że był tam w sprawach swego Ojca. My mamy tego samego Ojca, co On, i te same sprawy. One nie mogą czekać do jutra!

20. Nie zapierajcie się! *Szymonie, czy kochasz Mnie! (...) Paś owce moje (J 21, 17). W czynieniu dobra nie ustawajmy, bo gdy pora nadejdzie, będziemy zbierać plony, o ile w pracy nie ustaniemy (Ga 6, 9).*

o. Tom Forrest

Nowa mentalność w nowej ewangelizacji wg. Jose H. PradoFloresa.

| ROLNIK ² | RYBAK |
|--|--|
| <ul style="list-style-type: none">• Rolnik zazwyczaj pracuje sam• Rolnik posiada kawałek ziemi, który otacza wysokim murem i znakiem: „Własność prywatna. Wstęp wzbroniony. Uwaga – Zły pies”.• Rolnik pracuje w czasie siewu i cierpliwie czeka na żniwa, które przychodzą za kilka miesięcy. Jego praca jest zaprogramowana przez kalendarz i pory roku.• Rolnik zbiera plony i przechowuje je w spichlerzu. Ma mentalność magazynowania, zabezpieczając się na cały rok.• Rolnik wychodzi na pole każdego ranka, chodząc po tych samych ścieżkach, po których chodził jego ojciec i dziad. Nawet jego inwentarz chodzi po tych samych drogach każdego dnia. | <ul style="list-style-type: none">• Rybak pracuje z innymi, musi pracować w grupie• Rybak nie może posiadać kawałka morza na własność. Pracuje w zawsze nieograniczonym „rozszerzającym” się świecie i jego wizje są również nieograniczone. Jego horyzonty są dalekie, jak wielkie jest morze.• Rybak pracuje każdego dnia lub nie je. Pracuje przez cały rok, bez względu na pory roku i nawet w czasie złej pogody.• Rybak nie może przechowywać ryb (przynajmniej 2000 lat temu nie mógł), po prostu zepsują się. Żyje z dnia na dzień, ufając w hojność morza, ale też nigdy nie będzie w stanie liczyć na nie.• Na morzu nie ma ścieżek. Każdego dnia rybak staje przed otwartym morzem, wznosząc oczy i pytając „gdzie teraz?” Musi iść poza horyzonty swojej pewnej wiedzy – na połów. |

Zadania i strategie ewangelizujących są czystym podobieństwem do pracy i życia tych rybaków. Obie zależą od kreatywności. Nie ma żadnych granic, żadnego bezpieczeństwa, ponad wolnością tańczących fal.

Bóg chce takich współpracowników, którzy:

- Pracują z innymi, nie tylko sami,
- Pracują dzień po dniu, bez zabezpieczenia, bez rutyny lub ustalonych planów,
- Liczą bardziej na nowe pomysły zsyłane przez Boga, niż na doświadczenie z przeszłości,
- Patrzą poza ich program i oczekując na nowy, pytają Pana: „Gdzie teraz? Czego ode mnie dzisiaj oczekujesz?”,
- Modlą się: „Panie, okaż mi Swoje drogi, bo Twoje słowo jest lampą na mojej ścieżce. Nie chcę zaprogramować mojego planu podróży i raczej polegam na Twoim słowie, by oświetlało moje kroki”.

Nowa ewangelizacja³

Od pewnego czasu pojawiło się nowe pojęcie, które już dzisiaj też jest powtarzane w dokumentach kościelnych, wypowiedziach biskupów, przez Ojca św. mianowicie pojęcie „nowej ewangelizacji” Od pewnego czasu pojawiło się nowe pojęcie, które już dzisiaj też jest powtarzane w dokumentach kościelnych, wypowiedziach biskupów, przez Ojca św. mianowicie pojęcie „nowej ewangelizacji”.

Czyli do tego zestawu, który był wcześniej podany:

- **pierwsza ewangelizacja,**
- **reewangelizacja,**
- **autoewangelizacja,**

² Nie możemy się też zgodzić, żeby ewangelizacja była przez nas pojmowana jak pańszczyzna. To jest dar łaski – za taką możliwość powinniśmy dziękować.

³ http://www.ewangelizacja.bielsko.pl/index.php?option=com_content&view=article&id=98&Itemid=197

- należałoby dodać jeszcze „**nowa ewangelizacja**”

Tego pojęcia użył Ojciec św. **JAN PAWEŁ II** po raz pierwszy, w czasie swojej pielgrzymki do Polski w **1979r.** Potem będzie tego pojęcia używał w różnych swoich wypowiedziach.

ISTOTA

Co to jest ta „nowa ewangelizacja”? Czy chodzi o jakąś nową Ewangelię, która do tej pory nie istniała, albo była nieco inna, a my teraz na nowo ją chcemy głosić? Nie, nie chodzi o to. **Nowa ewangelizacja to jest głoszenie tej samej Ewangelii, która zawsze była, i tego samego Chrystusa, który zawsze był.**

„NOWA EWANGELIZACJA” jest nowa:

- **W swojej NOWEJ GORLIWOŚCI** – chodzi o to, żeby chrześcijanie ożywili w sobie odpowiedzialność za przekaz tej Ewangelii, żeby byli gotowi z tą Ewangelią rzeczywiście pójść do innych i apostołować, aby **chrześcijaństwo** było **dynamiczne, otwarte**, żeby było poszukiwaniem nowych ludzi.
- **W stosowaniu NOWYCH METOD** – czyli **poszukiwaniu nowych sposobów dotarcia z Ewangelią do dzisiejszego człowieka, adekwatnych do dzisiejszych sytuacji.** Papież wymienia tu takie nowe środki jak – **telewizja, radio, prasa, teatr, internet** – środki, które będą bardziej odpowiadały mentalności współczesnego człowieka, jego językowi. **Poszukajmy jakichś nowych metod** – może **przedstawienia, jakaś realizacja wizualna w postaci plakatów, billboardów.**
- **W uczestnictwie NOWYCH PODMIOTÓW** – chodzi o to, żeby **w dziele ewangelizacji zaangażować wszystkich**, a przede wszystkim, **żeby za ewangelizację poczuli się odpowiedzialni świeccy.** Nowe podmioty to **świeccy**, to także **ruchy i stowarzyszenia**, które powinny pomyśleć jakie podjąć inicjatywy.

PODSUMOWANIE

NOWA EWANGELIZACJA to –

- nowa gorliwość,
- nowe metody,
- nowe podmioty,

ta sama Ewangelia propagowana w nowy sposób, dostosowany do dzisiejszej sytuacji.

Cytaty z adhortacji papieskich mówiące o nowej ewangelizacji.

- „Nowe głoszenie Chrystusa musi zrodzić się z **wewnętrznej odnowy Kościoła**, a cała odnowa w Kościele musi mieć misję jako swój cel, jeśli nie ma paść ofiarą pewnego rodzaju kościelnej introwersji. Każdy aspekt posłannictwa Kościoła do świata musi rodzić się z odnowy, która pochodzi z **kontemplacji oblicza Chrystusa**”. „Ecclesia in Oceania”, p. 19. (1998r.)
- „Celem formacji powinno być wpojenie chrześcijanom nie tylko technicznej umiejętności sprawnego przekazywania prawd wiary, ale także głębokiego osobistego przekonania, które pozwala **skutecznie dawać świadectwo wiary w życiu.** Wszyscy, którzy zostali powołani do głoszenia Ewangelii, winni zatem całkowicie podporządkować swoje działanie kierownictwu Ducha, który „jak w początkach Kościoła, tak i dzisiaj działa w każdym głosicielu Ewangelii, jeśli tylko poddaje się on jego kierownictwu”. „Techniczne środki ewangelizacji są dobre, ale choćby były absolutnie doskonałe, nie zastąpią cichego tchnienia Ducha. Również najlepsze przygotowanie głosiciela nic nie zdziała bez Niego. I żadna wymowa nie zdoła poruszyć człowieka bez Jego tchnienia” (EN65-66)”. „Ecclesia in Africa”, p. 77. (1995r.)

- „Ponieważ cały Lud Boży jest przeznaczony, by głosić Ewangelię, **ewangelizacja nigdy nie jest aktem indywidualnym i wyizolowanym**. Jest ona zawsze zadaniem eklezjalnym, które musi wypełniane w komunii z całą wspólnotą wiary. (...) W każdym przypadku jest rzeczą oczywistą, iż nie może być prawdziwego przepowiadania Ewangelii, jeśli chrześcijanie nie będą również dawać świadczenia życia zgodnego z orędziem, które głoszą”. „Ecclesia in Asia”, p. 42. (1998r.)
- „Nakazowi ewangelizowania, który Pan zmartwychwstały zostawił swojemu Kościołowi, towarzyszy pewność, oparta na obietnicy, że **On nadal żyje i działa wśród nas**. Ta tajemnicza obecność Chrystusa w swoim Kościele jest gwarancją sukcesu w realizacji misji, która mu została powierzona. W tym samym czasie ta obecność czyni możliwym nasze spotkanie z nim, jako Synem wysłanym przez Ojca, jako Panem Życia, który nam udziela swego Ducha”. „Ecclesia in America”, p. 7. (1997r.)
- „Tak, po dwudziestu wiekach Kościół ma do ofiarowania na początku trzeciego tysiąclecia to samo orędzie, które stanowi jego jedyne bogactwo: **Jezus Chrystus jest Panem**; w Nim i tylko w Nim jest zbawienie (por. Dz 4, 12). **Źródłem nadziei dla Europy i dla całego świata jest Chrystus**, «Kościół zaś jest jakby kanałem przenoszącym i rozprzestrzeniającym falę łaski, tryskającej z przebitego Serca Odkupiciela»”. „Ecclesia in Europa”, p. 18. (2003r.)
- „**Jezus Chrystus jest naszą nadzieją**, gdyż On, odwieczne Słowo Boga, które od zawsze jest w łonie Ojca (por. J 1, 18), umiłował nas tak bardzo, że przyjął we wszystkim, z wyjątkiem grzechu, naszą ludzką naturę, stając się uczestnikiem naszego życia, by nas zbawić. Wyznawanie tej prawdy stanowi podstawę naszej wiary. **Utrata prawdy o Jezusie Chrystusie czy jej niezrozumienie uniemożliwiają wniknięcie w samą tajemnicę miłości Bożej i komunii trynitarniej**”. „Ecclesia in Europa”, p. 19. (2003r.)
- „Ewangelia nadziei, przekazana Kościołowi i przezeń przyswojona, **musi być głoszona na co dzień** i każdego dnia trzeba dawać o niej świadectwo. Takie jest powołanie Kościoła we wszystkich czasach i we wszystkich miejscach. (...) Kościele w Europie, czeka cię zadanie «nowej ewangelizacji! **Umiej odnaleźć entuzjizm głoszenia**”. „Ecclesia in Europa”, p. 45. (2003r.)
- „U progu trzeciego tysiąclecia (...) wielu chrześcijan potrzebuje, aby na nowo głoszone im z **przekonaniem** słowo Boże, by mogli konkretnie doświadczyć mocy Ewangelii. Tylu jest braci „ochrzczonych, ale niewystarczająco zewangelizowanych”. (...) O potrzebie nowej ewangelizacji, tak bardzo odczuwanej przez mojego czcigodnego poprzednika, **o skuteczności słowa Bożego należy mówić na nowo bez lęku, z przekonaniem**. Kościół, pewny wierności swego Pana, niezmordowanie głosi dobrą nowinę Ewangelii i zachęca wszystkich chrześcijan do ponownego odkrycia, jak fascynujące jest naśladowanie Chrystusa”. „Verbum Domini”, p. 96. (2010r.)
- „Dlatego nasze czasy powinny być coraz bardziej czasami **sluchania na nowo słowa Bożego oraz nowej ewangelizacji**. (...) Niech Duch Święty obudzi w ludziach głód i pragnienie słowa Bożego oraz powoła gorliwych zwiastunów i świadków Ewangelii. (...) Niech również dzisiaj Duch Święty nie przestaje powoływać **przekonanych i przekonujących słuchaczy** i zwiastunów słowa Pańskiego”. „Verbum Domini”, p. 122. (2010r.)



PRZYGOTOWANIE E-TECZKI – DDE WARSZAWA 2012: DO UŻYTKU WEWNĘTRZNEGO.

- DIECEZJALNA DIAKONIA EWANGELIZACJI: dde.warszawa@gmail.com, www.dde.warszawa.pl
- PanemJEZUS.pl, panemjezus@gmail.com
- Moderator DDE: ks. Tomek Moch, www.tmoch.net

